

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. a Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. v právní věci žalobce: **Alpiq Generation (CZ) s.r.o.**, se sídlem Dubská 257, Kladno – Dubí, zast. JUDr. Tomášem Sequensem, advokátem advokátní kanceláře Kocián, Šolc, Balašík, advokátní kancelář, s.r.o., se sídlem Jungmannova 24, Praha 1, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 23. 2. 2012, č.j. 2194/12-1400-701836,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 23. 2. 2012, č.j. 2194/12-1400-701836, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci náklady řízení ve výši 11.712 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Tomáše Sequense, advokáta advokátní kanceláře Kocián, Šolc, Balašík, advokátní kancelář, s.r.o., se sídlem Jungmannova 24, Praha 1.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 3. 4. 2012 domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 23. 2. 2012, č. j. 2194/12-1400-701836 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu ve Zlíně (dále jen „správce daně“) ze dne 9. 8. 2011, č. j. 289247/11/303961708084 (dále jen „platební výměr“), kterým správce daně vyměřil žalobci k úhradě daň darovací z emisních povolenek ve výši 7.714.528 Kč. Žalobce se dále domáhal náhrady nákladů řízení.

[2] S účinností od 1. 1. 2013 došlo zákonem č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů a vyhlášky Ministerstva financí č. 48/2012 Sb., o územních pracovištích finančních úřadů, která se nenacházejí v jejich sídlech, ke změně organizační struktury správních orgánů pro výkon správy daní tak, že procesním nástupcem Finančního ředitelství v Brně je Odvolací finanční ředitelství, se sídlem Masarykova 31, Brno, které je tedy žalovaným v řešeném případě.

[3] Krajský soud v Brně svým usnesením ze dne 24. 2. 2014, č. j. 31Af 51/2012-443, přerušil řízení o podané žalobě do rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci vedené pod sp. zn. 1 Afs 6/2013, jelikož právní závěry Nejvyššího správního soudu v jím vedené věci jsou rozhodné pro správné posouzení nyní posuzované věci. Na základě usnesení zdejšího soudu ze dne 4. 9. 2015, č. j. 31Af 51/2012-444, se v řízení pokračovalo.

II. Obsah žaloby

[4] Žalobce odůvodnil žalobu tím, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné, jelikož napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svých právech a právem chráněných zájmech. Úvodem žaloby popsal žalobce skutkový stav, přičemž zdůraznil, že coby licencovaný výrobce elektřiny byl a je provozovatelem zařízení ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. d) zákona č. 695/2004 Sb., o podmínkách obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o obchodování s emisními povolenkami“), konkrétně pak spalovacího řízení se jmenovitým tepelným příkonem větším než 20 MW ve smyslu bodu A1 přílohy č. 1 předmětného zákona. Žalobci byly na základě § 8 odst. 1 předmětného zákona ve spojení s § 1 nařízení vlády č. 80/2008 Sb., o Národním alokačním plánu pro obchodovací období roků 2008-2012 (dále jen „NAP II“) přidělovány emisní povolenky v rozsahu 294.696 ks povolenek za každý kalendářní rok předmětného obchodovacího období. Žalobce dále popsal právní úpravu přidělování emisních povolenek platnou pro předmětné obchodovací období s tím, že zdůraznil zdanění bezplatného přidělování emisních povolenek a popsal procesní postup před správcem daně a žalovaným.

[5] Žalobce rozdělil svou žalobní argumentaci do 3 okruhů žalobních námitek. Nejprve namítal rozpor úpravy zdanění emisních povolenek s právem EU, konkrétně tedy, že napadené rozhodnutí vychází z právního předpisu, který je v rozporu s komunitárním

(evropským) právem, přičemž tvrdí porušení čl. 10 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES, o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství a o změně směrnice Rady 96/61/ES, ve znění účinném do 31. 12. 2012, a to zejména tím, že ustanovení § 6 odst. 8, jakož i související ustanovení § 7a, § 14a, § 20 odst. 1 písm. a) v části věty za slovy „majetku České republikou“, § 20 odst. 15 a § 21 odst. 9 zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o trojdani“), jsou v rozporu s výše uvedenou směrnicí EU, a tedy s právem EU. Své závěry opírá o výklad předmětné směrnice, a to i s odkazy na související judikaturu Soudního dvora EU (dále také „SDEU“), kterou v žalobě obsáhle cituje. V této části žaloby pak žalobce taktéž namítá porušení čl. 5 přílohy III Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES a to opět s odkazem na judikaturu SDEU a dovolává se také ochrany své právní jistoty a legitimního očekávání, jelikož zatížením přidělovaných emisních povolenek darovací daní v průběhu druhého obchodovacího období došlo k porušení těchto zásad coby obecných zásad práva EU. Žalobce pro případ, že by krajský soud nedospěl k jednoznačnému výkladu relevantního práva EU, navrhuje předložení předběžné otázky v dané věci Soudnímu dvoru EU.

[6] Jako druhou žalobní námitku pak žalobce označil rozpor úpravy zdanění přidělování emisních povolenek s ústavním pořádkem, a to zejména s čl. 4 a čl. 11 odst. 5 Listiny, kdy příslušná ustanovení zákona o trojdani zakládají nerovné postavení příjemců emisních povolenek. Žalobce je přesvědčen, že předmětná ustanovení zákona o trojdani porušují principy rovnosti, legitimního očekávání, právní jistoty a důvěry v právo, předvídatelnosti zákona, jeho srozumitelnosti, zásadu jeho vnitřní rozpornosti, jakož i zákaz retroaktivity, přičemž odkazuje na související judikaturu Ústavního soudu i Evropského soudu pro lidská práva, kterou v žalobě obsáhle cituje, a jsou proto v rozporu s čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i s čl. 1 odst. 1 Ústavy a čl. 1 Listiny. Žalobce proto navrhuje, aby soud v případě, že nezruší napadené rozhodnutí pro rozpor s evropským právem, předložil věc Ústavnímu soudu, a to v souladu se stanoviskem žalovaného, který sám tento postup připouští.

[7] Konečně pak žalobce také namítá nemožnost stanovit základ daně ani daňovou povinnost, a to zejména proto, že dle dikce ustanovení § 7a zákona o trojdani není zřejmé, jaký subjekt či orgán veřejné správy je nadán pravomocí vypočítat/stanovit průměrnou cenu povolenky, když ministerstvo životního prostředí (dále také „MŽP“) je oprávněno vypočtenou průměrnou cenu pouze „zveřejnit“. Žalobce je tedy přesvědčen, že není možné řádně stanovit základ předmětné daně, a to proto, že stanovení průměrné ceny povolenky k 28. 2. 2011 bylo provedeno způsobem nejasným, netransparentním, neverifikovatelným, odporujícím příslušné zákonné úpravě a nadto subjektem (MŽP), který k takovému kroku nebyl ze zákona oprávněn a překračuje své kompetence dané zákonem a ústavním pořádkem. Ze všech výše uvedených důvodů navrhuje žalobce zrušení napadeného rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

[8] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 29. 5. 2012, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zároveň žalovaný uvedl, že odůvodnění žaloby jednoznačně

odmítá a plně odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i na celý spisový materiál, neboť argumenty uplatněné v předmětné žalobě vycházejí z námitek uplatněných již v odvolacím řízení. Žalovaný má za to, že se řádně vypořádal se všemi námitkami již v rámci odvolacího řízení a v dílčích aspektech je pak ve svém vyjádření doplňuje. Zdůrazňuje, že zdaněním bezúplatně nabytých povolenek nedochází k porušení bezúplatnosti jejich nabytí zaručené právním řádem a nedochází tím ani k porušení ustanovení směrnic EU. Rovněž ani nedochází ke snížení nebo jiné změně alokace povolenek schválených národním alokačním plánem. Mezi státy, které taktéž bezúplatně nabyté povolenky zdaňují, patří Velká Británie, Řecko a Španělsko. Žalovaný má za to, že zdanění bezúplatně nabytých povolenek není v rozporu s právem Evropské unie. Dále žalovaný uvádí, že průměrná hodnota emisní povolenky k 28. únoru 2011 činila 349,84 Kč, a tato hodnota byla stanovena přesně v souladu s právní úpravou. K otázce porušení právní jistoty a legitimního očekávání pak žalovaný plně odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/2011, a konstatuje, že má za to, že je nepochybné, že žalobou napadené rozhodnutí netrpí nezákonností žalobcem tvrzenou, a proto navrhuje zamítnutí předmětné žaloby.

[9] Žalobce ve své replice, doručené soudu dne 26. 6. 2012, setrvává na své argumentaci uvedené v žalobě a to jak stran rozporu české úpravy s evropským právem, tak v rozporu s ústavním pořádkem, přičemž k odkazu žalovaného na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/2011 konstatuje, že je matoucí a s projednávanou věcí z valné části nesouvisející, a konečně také setrvává na svých argumentech stran problematiky základu daně. V doplnění své repliky, doručené soudu dne 4. 1. 2013, pak odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze, č. j. 47Af 1/2012-81, jehož závěry jsou plně aplikovatelné na nyní řešenou věc, a žalobce s nimi zcela souhlasí. Vzájemná podání účastníci obdrželi a jejich obsah je jim znám.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[10] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 s.ř.s. osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

[11] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloba je důvodná a na základě ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. napadené rozhodnutí bez nařízení jednání zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[12] Podstata věci je založena na zodpovězení otázky, zda byl správce daně oprávněn doměřit žalobci darovací daň z poskytnutých emisních povolenek v situaci namítaného rozporu s právem EU a ústavním pořádkem. Je třeba konstatovat, že obdobnou otázkou se zabýval Nejvyšší správní soud ve věci vedené pod sp. zn. 1 Afs 6/2013, ve které byla předložena předběžná otázka Evropskému soudnímu dvoru. V souzené věci je tak podstatné,

zda se předkládané otázky a námitky obsahově kryjí. V souzené věci žalobce jednak namítal rozpor úpravy zdanění emisních povolenek s právem EU (porušení čl. 10 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES, o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství a o změně směrnice Rady 96/61/ES, ve znění účinném do 31. 12. 2012, a porušení čl. 5 přílohy III Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES), dále namítal rozpor úpravy zdanění přidělování emisních povolenek s ústavním pořádkem, a to zejména s čl. 4 a čl. 11 odst. 5 Listiny, kdy příslušná ustanovení zákona o trojdani zakládají nerovné postavení příjemců emisních povolenek. Závěrem žaloby namítl nemožnost stanovit základ daně ani daňovou povinnost, a to zejména proto, že dle dikce ustanovení § 7a zákona o trojdani není zřejmé, jaký subjekt či orgán veřejné správy je nadán pravomocí vypočítat/stanovit průměrnou cenu povolenky.

[13] Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 6/2013 – 184 ze dne 9. 7. 2015 vyplývá, že „*Důvodem bylo předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“), jestli je třeba článek 10 směrnice 2003/87/ES (podle kterého: „Pro pětileté období počínající dnem 1. ledna 2008 členské státy přidělí alespoň 90 % povolenek zdarma.“) vykládat v tom smyslu, že brání uplatnění takových vnitrostátních předpisů, které podrobují bezplatné přidělení emisních povolenek v příslušném období dani darovací.*“ Je zřejmé, že stejně jako žalobce i Nejvyšší správní soud považoval za nutné vyjasnit soulad úpravy zdanění povolenek s evropským právem. Soudní dvůr v rozsudku ze dne 26. 2. 2015, ve věci ŠKO-ENERGO s. r. o. proti Odvolacímu finančnímu ředitelství, C-43/14, ECLI:EU:C:2015:120 odpověděl na předběžnou otázku tak, že „*Článek 10 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES ze dne 13. října 2003 o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství a o změně směrnice Rady 96/61/ES musí být vykládán v tom smyslu, že brání uplatnění takové daně darovací, o jakou se jedná ve věci v původním řízení, pokud tato daň nerespektuje 10% horní hranici pro přidělení emisních povolenek za úplatu, kterou stanoví tento článek, což musí ověřit předkládající soud.*“

[14] Následně provedl Nejvyšší správní soud v rámci hodnocení věci výklad rozsudku Soudního dvora se závěrem, že „*Rozsudek Soudního dvora ve věci ŠKO-ENERGO je třeba vyložit a aplikovat tak, že daň darovací z bezúplatně nabytých emisních povolenek není v rozporu s článkem 10 směrnice 2003/87/ES, pokud počet zdaněných emisních povolenek nepřekročil hranici 10 % z celkového počtu povolenek rozdělených v odvětví energetiky (vymezeném v souladu přílohou I směrnice) v pětiletém období počínajícím rokem 2008.*“ V podrobnostech zdejší soud odkazuje na obsáhlé a podrobné odůvodnění citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu.

[15] Následně Nejvyšší správní soud zrušil jak napadené rozhodnutí krajského soudu, tak i rozhodnutí správce daně (stěžovatele) s tím, že správce daně „*bude v dalším řízení muset znovu posoudit oprávněnost žalobci vybrané daně darovací, přičemž bude vycházet ze závěrů Soudního dvora, podrobněji vyložených Nejvyšším správním soudem. Postup stěžovatele při novém projednání odvolání žalobce bude následující.*

Nejprve stěžovatel zjistí, zda byla v odvětví energetiky, vymezeném podle přílohy I směrnice 2003/87/ES, v pětiletém období počínajícím rokem 2008 dodržena 10 % hranice pro přidělení emisních povolenek za úplatu. K tomu je ovšem třeba postavit najisto, kolik emisních

povolenek bylo celkově za toto období podnikům se zařízeními spadajícími do oblasti energetiky (tj. spalovací zařízení o jmenovitém tepelném příkonu větším než 20 MW, s výjimkou zařízení pro spalování nebezpečných nebo komunálních odpadů, rafinerie minerálních olejů a koksovací pece) rozděleno, a dále jaký počet z těchto povolenek podléhal v letech 2011 a 2012 zdanění darovací daní. Tyto informace však nemá Nejvyšší správní soud k dispozici, respektive je třeba je učinit předmětem dokazování. Žalobce stěžovatelem předložené údaje zpochybňuje, a proto je v dalším řízení bude nutno ověřit a jednoznačně vymezit. Stěžejním dokumentem by měl být Národní alokační plán pro roky 2008 až 2012, ve kterém je uvedena roční alokace povolenek pro jednotlivá zařízení produkující emise CO₂. Tyto údaje pak bude třeba ověřit například pomocí evidencí vedených příslušnými orgány – zejména Ministerstvem životního prostředí a Energetickým regulačním úřadem. Uvedený postup zvolil Nejvyšší správní soud z důvodu zachování kasačního principu soudního přezkumu správních aktů, podle kterého správním soudům nepřísluší zjišťovat nové skutkové okolnosti věci, ale přezkoumat právní závěry správních orgánů.

Na základě spolehlivě zjištěných údajů o počtu rozdaných povolenek stěžovatel posoudí, zda byla v odvětví energetiky dodržena hranice 10 % pro úplatné přidělení emisních povolenek v pětiletém období počínající rokem 2008. Při výpočtu 10 % hranice bude stěžovatel vycházet z počtu zdaněných emisních povolenek, nikoliv z jejich hodnoty. Nebude tedy kalkulovat s tím, že bylo zpoplatněno pouze 32 % každé zdaněné povolenky, neboť tento jeho přístup neodpovídá ani smyslu článku 10 směrnice ani závěrům Soudního dvora v rozsudku ve věci ŠKO-ENERGO (viz výše body [53] až [59]).

Pokud bude počet zdaněných povolenek respektovat 10 % hranici z celkového počtu povolenek přidělených v odvětví energetiky, bude to svědčit o souladu české úpravy daně darovací z bezúplatného nabytí povolenek s článkem 10 směrnice 2003/87/ES. V takovém případě by byla žalobci darovací daň vyměřena oprávněně.

Pokud by bylo v odvětví energetiky zdaněno nabytí více než 10 % emisních povolenek, bude stěžovatel muset dospět k závěru, že právní úprava daně darovací z bezúplatného nabytí emisních povolenek nebyla zcela v souladu s článkem 10 směrnice 2003/87/ES. Z odpovědi Soudního dvora na předběžnou otázku totiž vyplývá, že dani darovací, jako poplatku za přidělení emisní povolenky, mohlo podléhat maximálně 10 % povolenek rozdaných v pětiletém období v odvětví energetiky. Nabytí počtu emisních povolenek přesahujících 10 % hranici proto bylo zdaněno v rozporu s požadavky směrnice.

Z judikatury Soudního dvora jednoznačně vyplývá, že všechny orgány členského státu, včetně orgánů veřejné moci, jsou povinny vykládat vnitrostátní právo v souladu se směrnicemi vydanými Evropskou unií nebo aplikovat ustanovení směrnice přímo. V případě nesouladu vnitrostátního právního předpisu s požadavkem směrnice, jsou orgány povinny přednostně aplikovat směrnici, pokud jsou zároveň splněny podmínky přímého účinku směrnice. Cílem přímého účinku je nepřipustit, aby pochybením členského státu trpěla práva jednotlivců. Ti se proto v případě porušení svých práv mohou dovolat unijní úpravy před vnitrostátními orgány. Podmínky přímého účinku, jež byly definovány v rozsudku Evropského soudního dvora ze dne 4. 12. 1974, ve věci C-41/74, van Duyn, jsou následující: 1) marné uplynutí lhůty pro transpozici a implementaci směrnice, 2) dostatečná přesnost a bezpodmínečnost dotyčného ustanovení, 3) přímou aplikací směrnice nedojde k uložení povinnosti jednotlivci.

V případě článku 10 směrnice 2003/87/ES byla jednoznačně splněna první a třetí podmínka přímého účinku, tedy uplynutí lhůty pro implementaci a transpozici směrnice a neuložení povinností jednotlivci její přímou aplikací. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že zároveň byl naplněn i předpoklad přesnosti a bezpodmínečnosti předmětného ustanovení. Článek 10 totiž jednoznačně stanovil povinnost členských států rozdělit alespoň 90 % emisních povolenek zdarma, a contrario umožnil 10 % povolenek přidělit za úplatu. Byl tak stanoven bezpodmínečný cíl, kterého musely členské státy v rámci svého uvážení při implementaci směrnice dosáhnout. Tento cíl byl ještě konkretizován Soudním dvorem v odpovědi na předběžnou otázku zdejšího soudu tak, že 10 % hranici je třeba posoudit v rámci dotčeného odvětví, v nyní posuzovaném případě v odvětví energetiky.

Pokud by členský stát podrobil dani větší počet emisních povolenek, než mu umožňoval článek 10 směrnice, bylo by nutno respektovat přímý účinek směrnice a zákon o dani darovací v rozsahu, ve kterém podrobuje dani počet povolenek přesahujících stanovenou 10 % hranici, neaplikovat.

Dále je nutno posoudit, jak by se případné pochybení českého zákonodárce projevilo v konkrétní věci žalobce, respektive jakým způsobem by měl být aplikován zákon o dani darovací na jednotlivce tak, aby byl dodržen požadavek článku 10 směrnice. Samozřejmě není možné určit, zda žalobcovy zdaněné povolenky spadaly do 10 % oprávněně zdaněných povolenek, nebo již představovaly povolenky přesahující povolenou hranici zpoplatnění. Nelze totiž připustit, aby pochybení zákonodárce spočívající v nedodržení požadavku směrnice dopadalo na jednotlivé subjekty podrobené dani darovací nerovnoměrně. Při aplikaci přímého účinku směrnice je tak nutno respektovat zásadu rovnosti, která je obecným právním principem v rovině vnitrostátní i unijní (viz hlava III Listiny základních práv Evropské unie). Pokud článek 10 směrnice stanovoval určité početní omezení pro zpoplatnění emisních povolenek, které by stát při zavedení daně darovací nedodržel, musel by správní orgán při interpretaci předmětného vnitrostátního ustanovení zákona o dani darovací - respektive jeho části neodporující cíli směrnice - respektovat zásadu rovnosti (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 2. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 29/11, 147/2012 Sb., N 34/64 SbNU 361).

Ve směrnici 2003/87/ES je zásada rovnosti specifikována v příloze III bodě 5, který uvádí, že při přidělování povolenek nemá docházet k nedůvodnému upřednostňování některých podniků nebo činností (k tomu viz podrobně body [56] až [67] tohoto rozsudku). Neoprávněné zdanění emisních povolenek členským státem by tak nemělo nedůvodně dopadat na některé subjekty více než na jiné.

Při respektování zásady rovnosti je proto nutno dodržení hranice 10 % pro úplatné rozdělení emisních povolenek (v případě, že došlo k překročení 10 % hranice v rámci odvětví energetiky) posuzovat individuálně, tedy samostatně u každého dotčeného subjektu. Stěžovatel bude muset zjistit počet žalobci celkově přidělených povolenek v pětiletém období počínajícím rokem 2008 a vypočítat, zda počet jemu zdaněných povolenek nepřesáhl 10 %. Pokud bylo žalobci zdaněno více než 10 % jemu přidělených povolenek, počet povolenek přesahujících tuto hranici byl podroben dani neoprávněně, v rozporu s cílem článku 10 směrnice 2003/87/ES. Tento případně zjištěný rozdíl na uhrazené dani však nemůže státu náležet.“

[16] Z uvedených právních závěrů Nejvyššího správního soudu lze abstrahovat několik konkrétních pochybení správce daně ve vztahu k aplikaci čl. 10 směrnice při vyměření darovací daně a to, že správce daně a) nezjistil, zda byla v odvětví energetiky, vymezeném podle přílohy I směrnice 2003/87/ES, v pětiletém období počínajícím rokem 2008 dodržena 10 % hranice pro přidělení emisních povolenek za úplatu, b) nepostavil najisto, kolik emisních povolenek bylo celkově za toto období podnikům se zařízeními spadajícími do oblasti energetiky (tj. spalovací zařízení o jmenovitém tepelném příkonu větším než 20 MW, s výjimkou zařízení pro spalování nebezpečných nebo komunálních odpadů, rafinerie minerálních olejů a koksovací pece) rozděleno, a jaký počet z těchto povolenek podléhal v letech 2011 a 2012 zdanění darovací daní, c) že s ohledem na body a) a b) nebyly dostatečně spolehlivě zjištěny uvedené údaje, v důsledku čehož nebylo dostatečně určité posouzeno, zda byla v odvětví energetiky dodržena hranice 10 % pro úplatné přidělení emisních povolenek v pětiletém období počínajícím rokem 2008, d) při výpočtu 10 % hranice nesprávně správce daně vycházel z hodnoty emisních povolenek a nikoliv z počtu zdaněných emisních povolenek.

[17] Ve smyslu uvedených pochybení podrobil soud přezkumu žalobou napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že i nyní přezkoumávané rozhodnutí vykazuje stejné nedostatky při zjištění skutkového stavu, neboť žalovaný v napadeném rozhodnutí k porušení čl. 10 směrnice pouze konstatoval, že směrnice byla do českého právního řádu implementována zákonem č. 695/2004 Sb. a následné zdanění povolenek není v rozporu se směrnicí. Zároveň je z napadeného rozhodnutí zřejmé, že jak správce daně, tak i žalovaný vycházeli při stanovení daně z hodnoty emisních povolenek a nikoliv z jejich počtu, jak požaduje citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora EU.

[18] Jestliže žalobou napadené rozhodnutí vykazuje stejné nedostatky, které považoval Nejvyšší správní soud za podstatné pro zrušení Finančního ředitelství v Praze, se sídlem Žitná 12, Praha 2, ze dne 14. 11. 2011, č. j. 4278/11 1400-201897, ve věci sp. zn. 1 Afs 6/2013, tak zdejší soud nemá důvod odchýlit se od závěrů Nejvyššího správního soudu a zrušit i nyní žalobou napadené rozhodnutí. V navazujícím řízení se žalovaný bude řídit právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 6/2013 – 184 ze dne 9. 7. 2015, který zdejší soud přebírá a který je uveden v bodu [15] tohoto rozsudku.

V. Shrnutí a náklady řízení

[19] S ohledem na vše výše uvedené, tedy při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, zdejší soud zjistil, že v dané věci došlo k vydání rozhodnutí, které nemá oporu ve správním spise a skutkový stav vyžaduje rozsáhlé a zásadní doplnění. Soud tedy zrušil žalobou napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. Krajský soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém budou správní orgány vázány právními názory zdejšího soudu dle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s.

[20] Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně

vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Jelikož byl úspěšný žalobce zastoupen advokátem, tak mu přísluší právo na náhradu nákladů řízení dle Vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění k datu podání jednotlivých podání (§ 15 advokátního tarifu), které představuje odměna za právní zastoupení advokátem (tarifní hodnota dle § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2012), a to za 3 úkony právní služby dle § 11 odst. 1 advokátního tarifu (převzetí zastoupení, žaloba a replika) a 3x režijní paušál dle § 13 advokátního tarifu, celkově ve výši vyčíslené na částku 7.200 Kč, tj. 8.712 Kč vč. DPH. (Doplnění repliky ze dne 4. 1. 2013 soud nepovažuje za účelně vynaložený náklad, jelikož odkazuje toliko na rozhodnutí jiného správního soudu, které je zdejšímu soudu známo, a nadto na toto probíhající soudní řízení mohl žalobce soud upozornit již ve svých předcházejících podáních.) Žalobci pak dále náleží zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč. Vše tedy celkem vyčísleno na částku 11.712 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. října 2015

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu